

og fra Helsingør over Hillerød og Holte ind til København. Men naar det kan forsvares, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om det ikke ogsaa kan forsvares at anskaffe 100 Godsvogne, naar man derved bliver i Stand til at raade Bod paa den meget betydelige Ulempe, der i meget lang Tid har hersket med Hensyn til Besørgelse af vor Landbrugs-eksport.

Saa vidt jeg ved, har Andelsslagteriernes Fællesledelse henstillet til De danske Statsbaner at tage lidt mere forretningsmæssigt paa Tingene, og det forekommer mig, at denne Henstilling er ganske paa sin Plads. Det ser jo løjerligt ud, at der her staa Kunder for De danske Statsbaner, der gerne ville tilføre dem forøget Forretning, og at man afviser dem og siger, at man ikke har Vogne til at udføre Transporten. Hvad vilde man mene, hvis en privat Vognmand, hvis Vognmandsforretning steg betydeligt, sagde: „Jeg kan ikke skaffe Vogne og ikke træffe Foranstaltninger til at skaffe det fornødne Materiel?“ Jeg synes altsaa, at det er ganske naturligt, at Andelsslagterierne stærkt understrege dette: Lad os dog faa disse Statsbaner drevne paa en mere forretningsmæssig Maade. Man har foreslaaet Slagterierne selv at leje Vogne, og det er naturligvis en Ordning, der kunde træffes, men man maa ikke være blind for, at der herved er meget væsentlige Vanskeligheder. Det betyder overordentlig meget for Slagterierne, at de til enhver Tid vide, hvor de have deres Vogne, men ved et saadant Samarbejde mellem Statsbanerne og Slagterierne opstaa der alligevel en væsentlig Vanskelighed, naar Statsbanerne ikke selv eje disse Vogne og til enhver Tid have Pligt til at skaffe Slagterierne Besked om, hvor paa Statsbanenettet disse Vogne befinde sig. Jeg vil derfor ikke kunne anbefale at gaa denne Vej, men maa ved denne min Førespørgsel stærkt opfordre Ministeren for offentlige Arbejder til at træffe Foranstaltninger til, at der anskaffes forøget Materiel.

Jeg vil i denne Forbindelse henstille til Ministeren, at han giver Statsbanerne Paslæg om, at der bliver taget det størst mulige Hensyn ogsaa til den almindelige Befordring af Landbrugsprodukter i Indlandet, at der ikke hænder saadanne Ting som for nylig, hvor en Vognladning Flæsk sendtes fra Sorø, bestemt til København, hvor den skulde være Torsdag Formiddag, men ganske rolig sattes ud paa Roskilde Station og først kom her til Byen sent

Torsdag Aften. Det var Store-Bededagsaften, og Store-Bededag er der ikke Flæskemarked her, saaledes at Varerne først kunde komme frem paa Markedet om Lørdagen, hvorved de led Skade. Det er et Sløseri og en Hensynsløshed fra Statsbanernes Side, som jeg mener man bør paatale.

Men at de Klager, der længe have været fremsendte til Statsbaneledelsen med Hensyn til dette Forhold, ikke have ført til noget, begriber jeg, for saa vidt som den højtærede Minister ikke personlig vil tage sig af denne Sag, thi det fremgaar af Udtalelser, som jeg i de allersidste Dage har hørt fra ledende Andelsfolks Side, at den Mand, der staa i Spidsen for de danske Statsbaner i Øjeblikket, ikke i nogen nævneværdig Grad værdsætter Betydningen af den danske Landbrugseksport, i alt Fald ikke saa højt, som han burde gøre. Som de Herrer fra Andelsbevægelsens Side bemærkede, leder han ikke Statsbanerne særlig forretningsmæssigt. Han synes ikke at vise denne for vort Land saa vigtige Erhvervsvirksomhed den Interesse, han burde. Det er meddelt paa et Møde af Andelsfolk for ikke længe siden, at den nuværende Generaldirektør i Anledning af den Sag, der her er fremkommet Klager over, har ladet falde en Udtalelse, omtrent saalydende: Gid Fanden havde denne Kødtransport. Jeg vil spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om denne Udtalelse er ham bekendt. Det forekommer mig, at det ikke kan tillades en Embedsmand i den Stilling, overhovedet nogen Embedsmand i nogen Stilling, ustraffet at udtale sig paa den Maade. Jeg kunde fristes til at mene, at denne Udtalelse bærer Vidnesbyrd om, at Generaldirektøren ikke er Manden paa denne Plads, og at der kunde være Grund til at skaffe ham afløst. Det er min personlige Mening, men jeg tror dog at turde forvente den Tilslutning hos den højtærede Minister, at han vil erkende, at en Paatale overfor en saadan Udtalelse er absolut nødvendig. I det hele giver denne Udtalelse af Generaldirektøren mig Anledning til at udtale, hvad jeg udenfor denne Sal mere end een Gang har udtalt, at jeg tror, vi endnu her i Landet have Embedsmænd, der trænge til at blive belærte om, at de ikke ere Folkets Herrer, men til enhver Tid skulle og maa være Folkets Tjenere. Det kan være drojt nok, naar man ser, hvad man nylig saa, at en afdanket Embedsmand paa 79—80 Aar, der sidder med stor Pension, insulterer et fremtrædende Medlem af dette Ting, endogsaa Tingets Formand, med en